

καὶ ἀνώδυνον διασκεδάσιν. Ἄλλως δὲ, ἂν παραδεχθῶμεν ὅ,τι λέγουσιν οἱ σοφοί, ὁ γέλως εἶνε σπουδαῖον διακριτικὸν μετὰ τὸ ἀνθρώπου καὶ ἀλόγων ζώων, καὶ ὅπως κατηντήσαμεν σήμερον, μὰ τὴν ἀλήθειαν πλησιάζει νὰ καταστῇ ἀνάγκη νὰ ἔχωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν προχειρότερα τὰ διακριτικὰ μας σημεῖα, διὰ νὰ μὴ ἐκληφθῶμεν ἄλλοι ἀντ' ἄλλων, ὅπως τὴν ἐπαύριον τῶν ἐπαναστάσεων φοροῦσι συνήθως οἱ σωτῆρες τῶν ἐθνῶν τὰς ἐρυθρὰς κοκάρδας, εἰς πρόχειρον ἀπόδειξιν τοῦ πατριωτισμοῦ των.

Ἐρχόμεθα . . . ὅχι βεβαίως ἀπὸ τὴν κόλασιν, διότι ἀναντιρρήτως δὲν θὰ ἠλλάζαμεν τὴν ἐκεῖ συντροφίαν μὲ τὴν ἐδῶ. Ἄλλ' ἀπλόστατα ἀπὸ τὴν κεφαλήν τοῦ γεννήτορος ἡμῶν—καὶ ἃς λείψουν, παρακαλοῦμεν, αἱ μυθολογικαὶ παρομοιώσεις μὲ τὴν Ἀθηνᾶν καὶ τὸν Δία—, ὅστις ἐνόμισε—δὲν ἠξέουρομεν ἐπὶ πόσον καιρὸν ἀκόμη θὰ τὸ νομίσῃ—ὅτι εἶνε δυνατὸν ἐν Ἀθήναις, ἀσφαλῆ τις ἔχων τὴν βίχην καὶ τὸ κρανίον, νὰ ξεκαρδίζηται ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος δαπάνῃ τοῦ πλησίον του.

Ἠγαίνομεν . . . παντοῦ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐκτὸς μόνου τοῦ ἰδιωτικοῦ καὶ οἰκογενειακοῦ βίου. Θέλομεν νὰ γελάσωμεν, εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ νὰ γελάσωμεν μὲ ὅ,τι βλέπομεν μόνον, μὲ ὅ,τι δυνάμεθα νὰ βλέπωμεν, μὲ ὅ,τι μᾶς εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ βλέπωμεν. Ὅ,τι κλείεται ἐντὸς τῶν τεσσάρων τοίχων τῆς οἰκίας δὲν ὑπάρχει διὰ τὸν Ἀσμοδαῖον. Οὐδεμίαν ἔχει διάθεσιν νὰ μιμηθῇ τὸν συνάδελφον αὐτοῦ Σωλὸν Διάβολον, καὶ ἀφαιρῶν τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν, νὰ σᾶς δείξῃ τὰ ἐντὸς αὐτῶν γινόμενα. Μὴ φοβήσθε λοιπὸν ὅσοι ἔχετε νὰ φοβηθῆτε. Εἶσθε πολλοί, ὁ Ἀσμοδαῖος τὸ γνωρίζει, καὶ θὰ εἶχεν ὕλην νὰ διασκεδάζῃ ἐπὶ πολλὸν καιρὸν τοὺς ἀναγνώστας του. Δὲν σᾶς πειράζει ὅμως, διότι δὲν νομίζει πρέπον νὰ βάλῃ τὴν μύτην του ὅπου δὲν πρέπει. Φροντίσατε ὅμως καὶ σεῖς νὰ μὴ προβάλετε τὴν μύτην σας ἔξω τοῦ παραθύρου, διότι ὁ Ἀσμοδαῖος σᾶς ἐφωτογράφησεν ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ. Παρηγορήθητε δὲ καὶ ἐγκαρτερήσατε σεῖς οἱ ἄλλοι, οἱ τὴν ἔνοχον περιέργειαν ἔχοντες νὰ μανθάνητε πάντα, οἱ γλωσσεύοντες πᾶσιν νύκτα χειμῶνος πέριξ τῆς τραπέζης σας, οἱ διατρέχοντες τὰς ἑδούς πρὸς θήραν κακολογιῶν, οἱ τὰ ἄρρητα ποθοῦντες καὶ τὰ κρύφια, οἱ ἐρεγόμενοι σκάνδαλα, οἱ ἐπιθυμοῦντες ἀδόλεσχίαν, οἱ πολυλογίαν συνάγοντες. Μὴ ζητήτε νὰ ἴδητε τὰς ξένας δοκοὺς εἰς τοὺς ξένους ὀφθαλμοὺς, καὶ κλείσατε μᾶλλον τοὺς ἰδικούς σας, διὰ νὰ κρύψητε τὸ ἐντὸς αὐτῶν κάρφος.

Ἴδου, κύριοί μου, ἐξωμολογήθημεν. Δότε μας τόρα τὴν εὐχὴν σας, καὶ—ἀγαθὴ τύχη!

ΣΦΗΚΑ.

Σ Κ Ν Η Ε Σ

Χοροῦ παρακούσματα

Τὰς πηγὰς τοῦ Νείλου ἀνεκάλυψαν, ὡς γνωστὸν, οἱ πλοίαρχοι Γράντ καὶ Σπέκιος πλησίον τῆς λίμνης Νιάνζας. Πρὶν ὅμως φθάσωσιν ἐκεῖ πολλὰ ἔπαθον καὶ πλείονα εἶδον περίεργα καὶ τερατώδη εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς, δράκοντας μακροτέρους φθινοπωρινῆς νυκτὸς, κώνω-

πας μεγάλους ὡς κωνοπίδια, δένδρα φέροντα ἄρτους ἀντὶ ὀπωρῶν. Πάντων ὅμως τούτων περιεργότερα ἦσαν τὰ ἔθιμα καὶ αἱ τελεταὶ τῆς αὐλῆς τοῦ βασιλέως τῆς Βουαχόννης, Μπέζα τοῦ Α'. Καὶ περὶ μὲν τῶν ἄλλων, ἥτοι μαστιγώσεων, βορβοροφαγίας καὶ στραγαλισμῶν περιττὸν νομίζομεν νὰ εἰπωμέν τι θεωροῦντες ταῦτα ἀνεπίδεκτα ἐγκλιματισμοῦ παρ' ἡμῖν. Ἐτέραν τινὰ ὅμως ἐθιμοτυπίαν τῆς ἀφρικανικῆς αὐλῆς, τὴν εἰς τοὺς χοροὺς δηλ. πρόσκλησιν δεσποινῶν, ἀνευ τοῦ συζύγου καὶ παρθένων ἀνευ πατρὸς ἢ ἀδελφῶν, (ἂν μάλιστα τύχῃσι ὠραῖαι) ἀπεπειράθη νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὰ ἡμέτερα ἔθιμα ὁ ἐπὶ τῶν προσκλητηρίων ὑπάλληλος Δ** προσκαλέσας ἀνδρὸς τὰς Κυρίας Κ** καὶ Α**.

Τὸ πείραμα ἀπέτυχεν, οὐδεμιᾶς τῶν κυριῶν τούτων δεχθεῖσης τὴν πρόσκλησιν. Ὅπωςδὴποτε ὅμως κρίνομεν δίκαιον νὰ συγχαρῶμεν τὸν ἀξιοτίμον Κύριον Δ**, διὰ τὴν ἀκριβῆ αὐτοῦ γνώσιν τῆς βουαχουνακῆς ἐθιμοταξίας.

Οἱ ποιηταὶ τῆς Ἀλβιόνος μάλιστα δὲ οἱ λεγόμενοι λιμνίται (lakistes) θεωροῦσιν ὡς οὐσιῶδες συστατικὸν τῆς γυναικείας καλλονῆς τὴν ἐλαφρότητα καὶ τὴν διαφάνειαν· τὰς δὲ ἡρωίδας αὐτῶν ἐνασμενίζονται παραβάλλοντες ὅτε μὲν πρὸς νέφος, ὅτε δὲ πρὸς Ἴριδα ἢ πτέρυγα ζεφύρου. Τὰ τοιαῦτα ἐνομίζομεν ποιητικὰς ἀδείας, οὐδέποτε ἀπαντήσαντες διαφανεῖς γυναῖκας. Κατὰ τὴν τελευταίαν ὅμως βασιλικὴν ἐσπερίδα εὐρεθέντες κατὰ τύχην ὕπισθεν τῆς Κ^α Σ** ἐπίσθημεν ὅτι οἱ Ἀγγλοὶ ποιηταὶ ἔχουσι δίκαιον. Ἰστατο αὕτη πρὸς ἡμῶν ὡς στήλη ἀτμοῦ, καὶ διὰ τοῦ σώματος αὐτῆς ἐβλέπομεν ὡς διὰ καθαροῦ κρυστάλλου ὅλον τὸν χορὸν καὶ τὸν Κ^{ον} Χρηστίδην ἀποκοιμηθέντα ἐπὶ τοῦ μεγαλοσταύρου του.

Ὁ Κ. Ῥηγόπουλος καὶ πολλοὶ ἄλλοι μετέβησαν εἰς Ἀμερικὴν ἐπίτηδες, ἵνα θαυμάσωσι τὴν ἐρμῆν καὶ τὸν πάταγον, μεθ' ὧν χύνονται τὰ ὕδατα τοῦ Νιαγάρα. Οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ ἐπιχειρήσωσι τοιαύτην ὁδοιπορίαν δύναται νὰ σχηματίσωσιν ἰδέαν τοῦ φαινομένου ἱκανὴν παρατηροῦντες τὸν χειμαρρὸν τῶν βασιλικῶν ξένων εἰσορμῶντα τὸ μεσονύκτιον εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Πανταχοῦ τῆς γῆς οἱ μεγάλοι κλέπται τυγχάνουσιν ἐξαιρετικῶν τιμῶν καὶ ἐδαφιαίων ὑποκλίσεων. Οὐδόλως λοιπὸν ἠπορήσαμεν συναντήσαντες ἐν βασιλικῇ αἰθούσῃ καὶ ἰδρυτὰς μεταλλευτικῶν ἐταιριῶν παράδοξος ὅμως ἐφάνη ἡμῖν ἡ μετὰ τούτων παρουσία τοῦ κ. Β** οὗ αἱ κατακτῆσεις περιορίζονται εἰς κισώτιον ἐνδυμάτων.

Τίς ἦτο ἡ βασίλισσα τοῦ χοροῦ; Ἡμεῖς ἐθαυμάσαμεν πρὸ πάντων ἢ μᾶλλον πρὸ πᾶσιν λεπτοφυεῖς τι ἀνθύλλιον τῶν τροπικῶν. Ὅσάκις διέβαιναν αὕτη πρὸς ἡμῶν, ἐψυθιρίζομεν τὸ τοῦ Musset:

Sa mère l'a faite petite pour la faire avec soin.

Ὅτε δὲ ἡ βοῶπις μαρκησία εὐρέθη πρὸς στιγμὴν καθήμενὴ πλησίον μεγαλοπρεποῦς τινος δεσποίνης, ἐπωνύμου τῶν καλῶν αὐτῆς φρονημάτων, σχολαστικὸς τις παραβάλλων τὸν κάλαμον πρὸς τὴν δρῦν ἀνέκραξεν: *Ὅχι ἐν τῷ πολ.λλῷ τὸ εὖ, ἀλλ' ἐν τῷ εὖ τὸ πολ.ῷ.*

ΘΕΟΤΟΥΜΠΗΣ.